ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ଚଉଷଠି

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଉନ୍ମୋଚନ: ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11, 2001 କୁ ମୋହରଲାଗିବାର ସମୟ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷା, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅନ୍ତିମ କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ସଂଯୋଗ କରିବା

Jeff Pippenger
2024-01-28

ସମ୍ପ୍ରତିକ ଲେଖାମାନରେ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମାରୁ କିଛି ଉଦ୍ଧୃତ ଅଂଶଙ୍କୁ ସନ୍ଦର୍ଭ କରୁଥିଲୁ, ଯେଉଁମାନେ 2001 ସାଲ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11 ତାରିଖରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମିଖାଏଲ ଉଠି ଠିଆ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ମାନବୀୟ ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବା ଏକ ସମୟାବଧିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ସେହି ସମୟାବଧି ମଧ୍ୟରେ, କିଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେ ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅନ୍ତିମ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ।

ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଆମକୁ ସୂଚିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉଲାଇ ନଦୀର ସେହି ଦର୍ଶନ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଛି। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଛି, ବିଭିନ୍ନ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ପଦାବଳୀରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଏହାକୁ ମୋହର ଲଗାଇବାର ସମୟ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷା, ପରିତ୍ରାଣର ସମାପନୀ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏବଂ ମନ୍ଦିରର ପରିଶୋଧନ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ସେହି ପଦାବଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସଠିକ ଐତିହାସିକ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ।

> "ସେହି ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ପରିତ୍ରାଣର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତି ପଥରେ ଥିବ, ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସଙ୍କଟ ଆସୁଥିବ, ଏବଂ ଜାତିମାନେ କ୍ରୁଦ୍ଧ ହେବେ, ତଥାପି ସେମାନେ ଏପରି ଭାବରେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଇ ରହିବେ ଯେ, ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବାଧା ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ। ସେହି ସମୟରେ 'ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷା,' ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ନିଧିରୁ ଆସୁଥିବା ସତେଜତା, ଆସିବ, ଯାହା ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରକୁ ଶକ୍ତି ଦେବ, ଏବଂ ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀ ଢାଳିଦିଆଯିବା ସମୟରେ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ଅବିଚଳ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ।" Early Writings, 85.

"ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ" ମଧ୍ୟ "ପରିତ୍ରାଣର କାର୍ଯ୍ୟ" ଅଟେ, ଯାହା "ସାତ ଶେଷ ମହାମାରୀ ଢାଳିଦିଆଯିବା ସମୟରେ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଠିଆ ରହିବା ପାଇଁ" ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ।

> ଏବଂ ଜାତିମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହେଲେ, ଏବଂ ତୁମ କ୍ରୋଧ ଆସିଯାଇଛି, ଏବଂ ମୃତମାନଙ୍କର ସମୟ ଆସିଛି, ଯେଣ୍ଡେ ସେମାନଙ୍କର ବିଚାର କରାଯାଉ, ଏବଂ ଯେଣ୍ଡେ ତୁମେ ତୁମ ଦାସ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ, ଏବଂ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ, ଏବଂ ଛୋଟ ବଡ଼ ଯେମାନେ ତୁମ ନାମକୁ ଭୟ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ଦିଅ; ଏବଂ ଯେମାନେ ପୃଥିବୀକୁ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନଷ୍ଟ କର। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 11:18।

ଅନୁଗ୍ରହର ସମୟ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ—ଯାହା ସମୟରେ ପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଢାଳାଯାଏ—ଜାତିମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଥାନ୍ତି; ତଥାପି ଯେତେବେଳେ ଜାତିମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ "ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯାଇଥାନ୍ତି।" ଜାତିମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହେଉଥିବା "ସମୟ" ଉଦ୍ଧାରକାର୍ଯ୍ୟର ସମାପନୀ କାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ଉଦ୍ଧାରକାର୍ଯ୍ୟର ସମାପନୀ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କର ମୋହରାଙ୍କନ।

> "ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସତ୍ୟ ଲୋକମାନେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ର ଆତ୍ମ ା ଏବଂ ଆତ୍ମ ାମାନଙ୍କ ର ପରିତ୍ର ାଣ ବସିଛି, ସେମାନେ ସଦା ପାପକୁ ତାହାର ନିଜସ୍ୱ , ପାପମୟ ସ୍ୱ ଭାବରେ ଦେଖିବେ। ଯେ ପାପମାନେ ସହଜରେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ ଘେରି ଧରେ, ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସେମାନେ ସଦା ବିଶ୍ୱ ସ୍ତ ଓ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ବ୍ୟ ବହାରର ପକ୍ଷ ରେ ରହିବେ। ବିଶେଷକରି ମଣ୍ଡ ଳୀ ପାଇଁ ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ରେ, ସେହି ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ର ମୁଦ୍ର ାଙ୍କ ନ ସମୟରେ, ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସିଂହାସନ ସମ୍ମୁଖରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋ ଷ ଭାବେ ଦଣ୍ଡ ାୟମାନ ହେବାକୁ ଅଛନ୍ତ ି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ନାମମାତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କ ର ଅନ୍ୟ ାୟଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ବାଧିକ ଗଭୀର ଭାବରେ

> ଅନୁଭବ କରିବେ। ଏହାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ହାତରେ ବଧାସ୍ତ୍ର ରହିଥିବା ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ସୁତବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥିଲେ, ତାଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଜଣେ ଲେଖକଙ୍କ ଶ୍ୟାହୀଦାନି ଥିଲା। 'ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, ସହରର ମଧ୍ୟ ଭାଗ ଦେଇ, ଯିରୁଶାଲମର ମଧ୍ୟ ଭାଗ ଦେଇ ଯାଅ, ଏବଂ ସେହି ସହରର ମଧ୍ୟରେ ହେଉଥିବା ସମସ୍ତ ଘୃଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଯେମାନେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ନ୍ତି ଏବଂ କାନ୍ଦନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଲଲାଟରେ ଏକ ଚିହ୍ନ ଦିଅ।'"
> Testimonies, volume 3, 266.

ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନକୁ ବାଧା ଦେବାକୁ ନ ପାରନ୍ତୁ ବୋଲି ଜାତିମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯାଇଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଯେ କ୍ରୋଧିତ ଜାତିମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯାଇଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଏକେଇ ସମୟାବଧିରେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଚାରି ବାତାସରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେହି ସମୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ସମୟାବଧି ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି।

> "ଏହି ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସମୟରେ ଶୟତାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର କୌଶଳ ବ୍ୟବହାର କରୁଛି, ଯେଣେକି ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ମନକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ସତ୍ୟରୁ ଦୂରେ ରଖିବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାଲିମାଲି କରାଇବ। ମୁଁ ଏକ ଆବରଣ ଦେଖିଲି, ଯାହାକି ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଟାଣି ଦେଉଥିଲେ, ଯେଣେକି ସଙ୍କଟକାଳରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବେ; ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେହି ପ୍ରାଣ, ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଶୁଦ୍ଧ ଥିଲା, ସେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଆବରଣଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ହେବାକୁ ଥିଲା।"
>
> "ଶୟତାନ ଏହା ଜାଣୁଥିଲା, ଏବଂ ସେ ସମ୍ଭବ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେତେ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କର ମନକୁ ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ଓ ଅସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ ମହାଶକ୍ତି ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲା। ..."
>
> "ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ, ଏହି ମୋହରାଙ୍କନର ସମୟରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଚଳିତ କରିବା, ଠକାଇବା, ଏବଂ ଦୂରେ ଟାଣିନେବା ପାଇଁ ଶୈତାନ ଏହି ପ୍ରକାରର ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲା। ମୁଁ କିଛି ଏମିତି ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଲି, ଯେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର ସତ୍ୟ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଅଟଳ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ନଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ହାଣ୍ଟୁ କମ୍ପିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପାଦ ସରିଯାଉଥିଲା, କାରଣ ସେମାନେ ସତ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନଥିଲେ; ଏବଂ ସେମାନେ ଏପରି କମ୍ପିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆବରଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଟାଣି ଦିଆଯାଇପାରୁନଥିଲା।"
>
> "ଶୟତାନ ସେମାନେ ଯେଉଁଠାରେ ଥିଲେ ସେଠାରେ ଧରି ରଖିବା ପାଇଁ ନିଜର ସମସ୍ତ କୌଶଳ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲା, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସମାପ୍ତ ନ ହୁଏ, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆବରଣ ଟାଣି ଦିଆ ନଯାଏ, ଏବଂ ସେମାନେ ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦହନକାରୀ କ୍ରୋଧରୁ କୌଣସି ଆଶ୍ରୟ ବିନା ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଆନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏହି ଆବରଣ ଟାଣିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ବଧର ଦିନରେ ଆଶ୍ରୟ ପାଇବାକୁ ଯେମାନେ ଥିବେ ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଏହା ଶୀଘ୍ର ଟାଣି ଦିଆଯିବ। ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରାକ୍ରମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ; ଏବଂ ଶୟତାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ।" Early Writings, 43, 44.

ଭଗିନୀ ହ୍ୱାଇଟ୍ ୧୮୫୧ ମସିହାରେ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିଥିଲେ, ଯାହା ଦେବଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଲାଓଦିକିଆର ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ଏବଂ "ସାତ କାଳ"ର ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ଆଲୋକକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ସେମାନେ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ବିଳମ୍ବିତ କରିଥିଲେ। ସେହି ଆଲୋକ ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀ ପୂର୍ବରୁ ଦେବଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆବରଣ କରିବାର ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଦେବଙ୍କ ଲୋକମାନେ ବିଦ୍ରୋହ କଲେ ଏବଂ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ବିଦ୍ରୋହ ଓ ମରୁଭୂମିରେ ଭ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ଭାବରେ ଲାଓଦିକିଆର ମରୁଭୂମିରେ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ସମର୍ପିତ ହେଲେ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର କେତେ ଜଣ ବିଦ୍ରୋହୀ ପ୍ରତିଜ୍ଞାତ ଦେଶରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ? ବାଇବେଲର କେଉଁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ, କିମ୍ବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମା, ଏପରି କୌଣସି ଲାଓଦିକିୟମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେମାନେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବେ? ଉତ୍ତର ହେଉଛି, "କେହି ନୁହେଁ!" କାରଣ ଜଣେ ଲାଓଦିକିୟ ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି ହିଁ ହରାଇଯାଇଛନ୍ତି, ଯେମାନେ ମରୁଭୂମିରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ।

ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୋହର ଲାଗିବା ଏକ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅଟେ, ଏବଂ ଏହା ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଚାରି ଦୂତ ଚାରି ପବନକୁ ରୋକି ରଖନ୍ତି, ଯେ ସମୟରେ ଜାତିମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରୋଧିତ ହୁଅନ୍ତି, ତଥାପି ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯାଉଛନ୍ତି। ଏହି ମୋହର ଲାଗିବାର ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶେଷ ସାତଟି ମହାମାରୀର ସମୟରେ ଦୃଢ଼ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରସ୍ତୁତିକୁ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ "ଏକ ଆବରଣ" ଟାଣି ଦିଆଯାଇବା ବୋଲି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି; ଏହାକୁ ମୋକ୍ଷକାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଏହି ସମସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଥିବା ପ୍ରସ୍ତୁତି "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉପରେ ଆଧାରିତ।

ଯେମାନେ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ" ହେବେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ସେହିମାନେ ଥିଲେ ଯେମାନେ "ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ" ଥିଲେ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ମନ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ନଥିଲା। ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ସେ "କେତେକଙ୍କୁ ଦେଖିଲି, ଯେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ନଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ଘୁଁଡି କମ୍ପିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପାଦ ଖସିଯାଉଥିଲା, କାରଣ ସେମାନେ ସତ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଏପରି କମ୍ପିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆବରଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇପାରୁନଥିଲା।"

"ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ହିଁ "ଆବରଣ" ପ୍ରଦାନ କରେ, ଏବଂ ସେହି "ଆବରଣ"କୁ "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୋହର" ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୋହର" ହିବ୍ରୀମାନଙ୍କ ଘରଦ୍ୱାରକୁ ଆବୃତ କରିଥିବା ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରୂପିତ ହୋଇଥିଲା; ସେହି ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରରେ "ଆବୃତ" ହୋଇଥିବା ଘରଗୁଡ଼ିକୁ ସଂହାରକ ଦୂତଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇଥିଲା। "ଆବରଣ" ହେଉଛି "ମୋହରାଙ୍କନ," ଏବଂ "ମୋହରାଙ୍କନ" "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୁଏ।

> ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର କର; ତୁମ ବଚନହିଁ ସତ୍ୟ। ଯୋହନ 17:17.

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଧାର ଆନ୍ଦୋଳନର ନିଜସ୍ୱ ବିଶିଷ୍ଟ ବିଷୟ ଥିଲା, ଏବଂ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ସୁଧାରକ ଆନ୍ଦୋଳନର ବିଷୟ ହେଉଛି "ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ"। ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକର "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ହେଉଛି ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ।

> "ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ସଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଆସୁଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଢ଼ୀ ପାଇଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଜ୍ୟ ଏକ ସତ୍ୟ ସଦା ଥିଲା ଏବଂ ସଦା ରହିବ।" Review and Herald, June 29, 1886.

ଏହା ଏକ ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟର "ସନ୍ଦେଶ", ଯାହା ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରେ, ଏବଂ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସମୟକୁ ସେହି ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିବା ବୋଲି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ଚାରି ପବନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯାଏ। ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୨୦୦୧ ରେ ଜାତିମାନେ କ୍ରୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୌଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କାରଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷା, ଯାହା "ଏକ ସନ୍ଦେଶ", ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା।

> "ଯୋହନଙ୍କୁ ମଣ୍ଡଳୀର ଅନୁଭବ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଗଭୀର ଏବଂ ରୋମାଞ୍ଚକର ଗୁରୁତ୍ୱର ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରାଯାଇଥିଲା। ସେ ଦେବଜନଙ୍କର ସ୍ଥିତି, ବିପଦ, ସଂଘର୍ଷ, ଏବଂ ଶେଷକାଳୀନ ମୁକ୍ତିକୁ ଦେଖିଥିଲେ। ସେ ପୃଥିବୀର ଫସଲକୁ ପକ୍କ କରିବାକୁ ଥିବା ଶେଷ ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା କିମ୍ବା ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଭଣ୍ଡାର ପାଇଁ ଆଞ୍ଜଳରେ ବାନ୍ଧା ଶସ୍ୟପୁଞ୍ଜରୂପେ, କିମ୍ବା ବିନାଶର ଅଗ୍ନି ପାଇଁ କାଠିର ଗାଠିରୂପେ ହେବ। ତାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା, ବିଶେଷକରି ଶେଷ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ, ଯେପରିକି ଯେଉଁମାନେ ଭ୍ରମରୁ ସତ୍ୟକୁ ଫେରିବେ, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ବିପଦ ଓ ସଂଘର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରନ୍ତି। ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଯାହା ଆସିବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଥି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାହାରି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।" The Great Controversy, 341.

ଯେତେବେଳେ ଜାତିଗୁଡ଼ିକ କ୍ରୋଧିତ ହେଲେ, ସେହି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯାଇଲା, ଏବଂ "ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷା" ପଡ଼ିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା; ଏବଂ ସେହି ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷାହିଁ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ"ର ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରେ।

> "ବ୍ୟାଟଲ୍ କ୍ରୀକରେ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଏହି ସେହି ପ୍ରକାରର ଅଟେ। ସାନିଟେରିଅମର ନେତାମାନେ ଅବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ଅଧିକ କିମ୍ବା କମ ପରିମାଣରେ ନିଜମାନଙ୍କ ପରିଷଦମାନଙ୍କରେ ପ୍ରବେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଆଖି ବନ୍ଦ କରି କାମକୁ ଯିବା ପରି ଅଟେ। ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ବିବେକଶକ୍ତିର ଅଭାବ ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ କୌଣସି ସମୟରେ ଆମ ଉପରେ କ'ଣ ଆଘାତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ତାହା ଦେଖିପାରିବେ। ନିରାଶାର, ଯୁଦ୍ଧର ଓ ରକ୍ତପାତର ଏକ ଆତ୍ମା ରହିଛି, ଏବଂ ସେହି ଆତ୍ମା ସମୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ। ଯେପରି ଶୀଘ୍ର ହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଲଲାଟରେ ମୋହରିତ ହେବେ—ଏହା କୌଣସି ଏମିତି ମୋହର କିମ୍ବା ଚିହ୍ନ ନୁହେଁ ଯାହା ଦେଖାଯାଇପାରେ, ବରଂ ସତ୍ୟରେ ଏପରି ଏକ ସ୍ଥିରତା, ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ଆତ୍ମିକ ଉଭୟରେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଅଚଳ ରହିବେ—ଯେପରି ଶୀଘ୍ର ହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ମୋହରିତ ହେବେ ଓ କମ୍ପନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବେ, ସେହି କମ୍ପନ ଆସିବ। ବାସ୍ତବରେ, ଏହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇସାରିଛି। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଶ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ସତର୍କତା ଦିଆଯାଉ, ଯେଣୁ ଆମେ ଜାଣିପାରିବୁ ଯେ କ'ଣ ଆସୁଛି।" Manuscript Releases, volume 10, 252.

"ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ" ହେଉଛି "ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିରଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବା।" ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସମୟର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି, "ହତାଶାର, ଯୁଦ୍ଧ ଓ ରକ୍ତପାତର ଏକ ଆତ୍ମା ଅଛି, ଏବଂ ସେହି ଆତ୍ମା ସମୟର ସର୍ବଥା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ିବ।" ଯେତେବେଳେ ଜାତିମାନେ କ୍ରୁଦ୍ଧ ହେବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯିବ, କିନ୍ତୁ ଚାରି ପବନ ଭାବେ ପ୍ରତୀକୀକୃତ "ଯୁଦ୍ଧ ଓ ରକ୍ତପାତ" "ସମୟର ସର୍ବଥା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ିବ।" ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ ସମୟର ସର୍ବଥା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ଯୁଦ୍ଧକାର୍ଯ୍ୟକୁ କ୍ରମଶଃ ତୀବ୍ରତର କରେ, ଏବଂ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଳିଶି ହଜାରଙ୍କର ସଂସ୍କାରରେ "ବିଷୟ" ଭାବରେ ଇସ୍ଲାମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀମୂଳକ ବୁଝାମଣା ମଧ୍ୟ, ସେହି ଏକେ ସମୟଅବଧିରେ, ସମାନାନ୍ତର ଭାବରେ ବଢ଼ିଥାଏ। ଇସ୍ଲାମ ଦ୍ୱାରା ସାଧିତ ଏହି କ୍ରମୋନ୍ନତ ତୀବ୍ରତା ସେହି ଏକେ ସମୟଅବଧିରେ ଶେଷ ବର୍ଷାର ଉଣ୍ଡେଇ ଦେବା ସହ ସମାନାନ୍ତର ଭାବରେ ଚାଲେ, କାରଣ ଶେଷ ବର୍ଷା ଏକ "ସନ୍ଦେଶ" ଅଟେ।

> "ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଶେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଭିଷିକ୍ତମାନେ, ଏକଦା ଆବରଣକାରୀ କେରୁବ ଭାବେ ଶୟତାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ସିଂହାସନକୁ ପରିବେଷ୍ଟନ କରିଥିବା ପବିତ୍ର ସତ୍ତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ପ୍ରଭୁ ପୃଥିବୀର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କ ସହ ନିରନ୍ତର ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତେଲ ସେହି ଅନୁଗ୍ରହକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ପ୍ରଦୀପଗୁଡ଼ିକୁ ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖନ୍ତି, ଯେପରି ସେମାନେ ଟିମିଟିମି କରି ନିଭିଯାଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯଦି ଏହା ନ ହେଉଥାନ୍ତା ଯେ ଏହି ପବିତ୍ର ତେଲ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଢାଳାଯାଉଛି, ତେବେ ଅଶୁଭ ଶକ୍ତିମାନମାନଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଥାଆନ୍ତା।"
>
> "ଆମ ପାଖକୁ ସେ ପଠାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରୁନାହୁଁ, ସେତେବେଳେ ଦେବତାଙ୍କ ଅସମ୍ମାନ ହୁଏ। ଏପରିଭାବେ ଆମେ ସେହି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତେଲକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁ, ଯାହାକି ସେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରକୁ ଢାଳିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ଯେପରି ସେହି ତେଲ ଅନ୍ଧକାରରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚାଯାଉ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ଡାକ ଆସିବ, 'ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ବାହାରିଆସ,' ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ ପବିତ୍ର ତେଲ ଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି, ଯେମାନେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହକୁ ପୋଷଣ କରିନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପରି ଦେଖିବେ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହନ୍ତି। ସେହି ତେଲ ପାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜସ୍ୱ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଧ୍ୱଂସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଦେବତାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଏ, ଯଦି ଆମେ ମୋଶାଙ୍କ ପରି ନିବେଦନ କରୁ, 'ମୋତେ ତୁମ ମହିମା ଦେଖାଅ,' ତେବେ ଦେବତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଆମ ହୃଦୟମାନଙ୍କରେ ପ୍ରବାହିତ ହେବ। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନଳୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତେଲ ଆମ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିଯିବ। 'ସେନାଧିପତି ସଦାପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି, ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ପରାକ୍ରମଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଆତ୍ମାଦ୍ୱାରା।' ଧର୍ମସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କିରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି, ଦେବତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ଜଗତରେ ପ୍ରଦୀପମାନଙ୍କ ପରି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୋଇଥାନ୍ତି।" Review and Herald, July 20, 1897.

ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷା "ଛିଟିକିବା" ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଣ୍ଡାଳନରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷାର "ଛିଟିକିବା"କୁ ବର୍ଷା "ମାପିତ" ହେଉଛି ବୋଲି ପରିଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ, ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଣ୍ଡାଳନ ସେତେବେଳେ ହୁଏ,

ଯେତେବେଳେ ଏହା "ମାପ ବିନା" ଉଣ୍ଡ ାଳିତ ହୁଏ। ସିଷ୍ଟ ର ହ ୍ୱାଇଟ୍ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଭାବେ ଏମିତି ଏକ ସମୟକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରିଛନ୍ତ ି, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତ ିମ ବର୍ଷା ପଡୁଛି, ଏବଂ କେହି ତାହା ଗ୍ର ହଣ କରନ୍ତ ି, ଆଉ କେହି ଗ୍ର ହଣ କରନ୍ତ ି ନାହିଁ। ସେହି ସମୟରେ ବର୍ଷା "ମାପିତ" ହେଉଛି, କିମ ୍ବା ଏହା "ଛିଟିକୁଛି"।

କେତେକ ଲୋକ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ କିଛି ଘଟୁଛି, କିନ୍ତୁ ତାହା କେବଳ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରିବ।

> "ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କ ମଧରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତିର ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରକାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ନମ୍ର କରିନାହାନ୍ତି, ଏବଂ ପାପସ୍ୱୀକାର ଓ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ହୃଦୟର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିନାହାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏହା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ। ଯେ ଶକ୍ତିର ପ୍ରକାଶରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୌରବରେ ପୃଥିବୀ ଆଲୋକିତ ହୁଏ, ସେହି ପ୍ରକାଶରେ ସେମାନେ କେବଳ ଏମିତି କିଛି ଦେଖିବେ, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ନିଜ ଅନ୍ଧତାରେ ବିପଜ୍ଜନକ ବୋଲି ଭାବିବେ, ଏମିତି କିଛି ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ଭୟକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବ, ଏବଂ ସେମାନେ ତାହାର ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ କରିବେ। କାରଣ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଶା ଓ ଆଦର୍ଶ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି, ସେହିହେତୁ ସେମାନେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବିରୋଧ କରିବେ। "କାହିଁକି," ସେମାନେ କହନ୍ତି, "ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ରହିଆସିଛୁ, ତେବେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଜାଣିପାରିବୁ ନାହିଁ?" କାରଣ ସେମାନେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀ ଓ ବିନୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଆହ୍ୱାନକୁ ସାରା ଦେଇନଥିଲେ, ବରଂ ଅବିରତଭାବେ କହିଥିଲେ, "ମୁଁ ଧନୀ, ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି, ଏବଂ ମୋର କିଛି ଅଭାବ ନାହିଁ।"" Maranatha, 219

> "ଅନେକେ ବହୁ ମାପରେ ପୂର୍ବବର୍ଷାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହିପରି ଭାବେ ଇଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯେ ସମସ୍ତ ଆଶୀର୍ବାଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେସବୁର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲାଭ ପାଇନାହାନ୍ତି। ସେମାନେ ଆଶା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଅଭାବକୁ ଉତ୍ତରବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପୂରଣ କରାଯିବ। ଯେତେବେଳେ ଅନୁଗ୍ରହର ସର୍ବାଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ପ୍ରଚୁରତା ବର୍ଷିତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ନିଜ ହୃଦୟ ଖୋଲିବାକୁ ମନସ୍ଥ ହୋଇଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଏକ ଭୟଙ୍କର ଭୁଲ କରୁଛନ୍ତି। ଇଶ୍ୱର ନିଜ ଆଲୋକ ଓ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ମାନବ ହୃଦୟରେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ନିରନ୍ତର ଅଗ୍ରସର ହେଇଚାଲିବା ଆବଶ୍ୟକ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ନିଜସ୍ୱ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଉଚିତ। ହୃଦୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଶୁଚିତାରୁ ଶୂନ୍ୟ କରି ଆତ୍ମାଙ୍କର ନିବାସ ପାଇଁ ପବିତ୍ର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ପାପର ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଓ ପରିତ୍ୟାଗ ଦ୍ୱାରା, ଉତ୍ସାହପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା, ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା, ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଦିନରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଉଣ୍ଡେଳାଯିବା ପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ ସେହି ଏକେ କାର୍ଯ୍ୟ, କେବଳ ଅଧିକ ମାପରେ, କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସେତେବେଳେ ମାନବୀୟ କର୍ମକାରୀଙ୍କର କେବଳ ଏତିକି କରିବାକୁ ଥିଲା—ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବା। କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଇଶ୍ୱର, ଏବଂ ସେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିବେ, ମାନବକୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇ। କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଅନୁଗ୍ରହକୁ କୌଣସିଭାବେ ଅବହେଳା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। କେବଳ ସେମାନେ, ଯେମାନେ ନିଜେ ପାଇଥିବା ଆଲୋକ ଅନୁଯାୟୀ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି, ଅଧିକ ଆଲୋକ ଗ୍ରହଣ କରିବେ। ଯଦି ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉନାହୁଁ, ତେବେ ଉତ୍ତରବର୍ଷାରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରକାଶଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଚିହ୍ନି ପାରିବୁ ନାହିଁ। ସେହିତି ଆମ ପାଖପାଖି ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବର୍ଷିତ ହେଉଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ତାହାକୁ ନ ଅନୁଭବ କରିପାରିବୁ, ନ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ।" Testimonies to Ministers, 506, 507.

ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ସେ ଚିହ୍ନ ଟ କରିଛନ୍ତ ି ଯେ ଏମିତି ଏକ ସମୟ ଅଛି, ଯେତେବେଳେ "କୃପାର ସବୁଠାରୁ ପ୍ର ଚୁର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ର୍ତା ପ୍ର ଦାନ କରାଯିବ," ଏହିପରି ସେ ସେହି ସମୟକୁ ଚିହ୍ନ ଟ କରୁଛନ୍ତ ି ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତ ରବର୍ଷା ଅପରିମିତ ଭାବେ ଢାଳାଯାଏ। ସେହି ସତ୍ୟ ସହ ସମ ୍ବନ୍ଧ ରେ, ସେ ଚିହ୍ନ ଟ କରୁଛନ୍ତ ି ଯେ କେବଳ ସେମାନେ, ଯେମାନେ ନିଜେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଆଲୋକ ଅନୁଯାୟୀ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତ ି, ସେମାନେ ହିଁ ଅଧିକ ଆଲୋକ ପାଇବେ। ସେହି ସିଦ୍ଧ ାନ୍ତ ରେ ଏହା ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଯେ ଆଲୋକ (ଯାହା ବର୍ତ୍ତ ମାନ ସତ୍ୟ ଅଟେ) କ୍ର ମାଗତ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧ ି ପାଉଛି। ଶେଷ ବାକ୍ୟ ରେ ସେ ଏମିତି ଏକ ସମୟକୁ ଚିହ୍ନ ଟ କରୁଛନ୍ତ ି ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତ ରବର୍ଷା ପଡୁଛି, ଏବଂ କେହି କେହି ତାହାକୁ ଚିହ୍ନ ି ଏବଂ ଗ୍ର ହଣ କରୁଛନ୍ତ ି, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ମାନେ ତାହା କରୁନାହାନ୍ତ ି। ଯଦି ଆପଣ ସେହି ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଚିହ୍ନ ିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ଉତ୍ତ ରବର୍ଷା

ଅଟେ, ତେବେ ଆପଣ ତାହାକୁ ଗ୍ର   ହଣ କରିବେ ନାହିଁ।

> “ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯେମାନେ ଆମ ଉପରେ ପତିତ ହେଉଥିବା ଅନୁଗ୍ରହର ଶିଶିର ଓ ବର୍ଷାଧାରାକୁ ଚିହ୍ନିବେ ଏବଂ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିବେ, ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ସେ ଆସୁଛି। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆଲୋକର ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ ଅଂଶ ସଂଗ୍ରହ କରୁ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିଶ୍ଚିତ କୃପାଗୁଡ଼ିକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରୁ, ସେହି ଈଶ୍ୱର ଯିଏ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଭରସା କରିବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି, ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ। [Isaiah 61:11 quoted.] ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଅଛି।” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

ଯେ ସମୟରେ କ୍ରୋଧିତ ଜାତିମାନଙ୍କୁ ସଂଯମରେ ରଖାଯାଏ, ସେହି ସମୟରେ ଶେଷ ବର୍ଷା “ମାପିତ” ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ। “କୃପାର ସର୍ବାଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ପ୍ରଚୁରତା ଦାନ କରାଯିବ,” ବୋଲି ଯେତେବେଳେ କୁହାଯାଏ, ସେଥିରେ ଶେଷ ବର୍ଷା ଅମାପ ଭାବରେ ଢାଳାଯାଉଥିବା ସମୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଉଛି।

ଯେ ସମୟରେ ଜାତିମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହୁଅନ୍ତି, ତଥାପି ସଂଯମରେ ରଖାଯାଆନ୍ତି, ସେହି ସମୟରେ ଶେଷ ବର୍ଷା ପଡ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ବର୍ଷା “ମାପିତ” ଅଟେ, କାରଣ ସେ ସମୟରେ ମଣ୍ଡଳୀ ଗହମ ଓ ଝାଡ଼ିଆ ସହିତ ମିଶ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ। ଏହି ବର୍ଷା ଗହମ ଓ ଝାଡ଼ିଆ ଉଭୟଙ୍କୁ ପକ୍ୱତାକୁ ଆଣେ, ଏବଂ ଶେଷ ବର୍ଷା ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟର ସେହି ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା କିମ୍ବା ପରିଚିତ ହୋଇ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, କିମ୍ବା ନୁହେଁ। ଏହି ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି। 11 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 2001 ତାରିଖରେ, ଶେଷ ବର୍ଷା “ଛିଟିବା” ଆରମ୍ଭ କଲା, ଏବଂ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ସନ୍ଦେଶ ଆସିପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା କ୍ରମଶଃ ତୀବ୍ରତର ହୁଏ, ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ଓ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ଚିରକାଳ ପାଇଁ ପୃଥକ୍ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ତାହାପରେ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ଏକ ପତାକା ସ୍ୱରୂପ ଉଦ୍ଧତ କରାଯାଏ, ଯେପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ପାଳକୁ ବାବିଲୋନରୁ ବାହାରକୁ ଡାକାଯାଉ; ଏବଂ ତାହାପରେ ଶେଷ ବର୍ଷା ଅପରିମିତ ଭାବରେ ଢାଳାଯାଏ, ଏବଂ ମିଖାଏଲ ଉଠି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଉଅ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ମାନବୀୟ କୃପାକାଳ ଶେଷ ହେଉଅ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ବର୍ଷିତ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ।

> “ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ, ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ଯୀଶୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଚାରିଜଣ ଦୂତ ଚାରି ପବନକୁ ଧରି ରଖିବେ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ଶେଷ ସାତଟି ମହାମାରୀ ଆସିବ।” Early Writings, 36.

ଚାରିଟି ପବନକୁ ଧରି ରଖିବାରୁ ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ସେ ଯେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ଘଟିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି, ସେସବୁ ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରଭୁତ୍ୱମୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ। ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୋହରାଙ୍କନ ସମୟରେ ଚାରି ଦୂତ ଚାରିଟି ପବନକୁ ଧରି ରଖନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟଖଣ୍ଡରେ “ନିରାଶାର, ଯୁଦ୍ଧ ଓ ରକ୍ତପାତର ଆତ୍ମା” ରହେ, ଏବଂ ସେହି ଆତ୍ମା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ।” ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଶେଷଜଣ ମଧ ମୋହରାଙ୍କିତ ହୋଇଯିବେ, ସେତେବେଳେ ମୀଖାଏଲ ଉଠି ଦାଁଡିବେ, ଏବଂ ଚାରିଟି ପବନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ କରାଯିବ, ଏବଂ ଶେଷ ସାତଟି ବିପତ୍ତି ଆସିପହଞ୍ଚିବ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରର “ମହା ଭୂମିକମ୍ପର ଘଣ୍ଟା”ରେ, ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ନଅର “କଷ୍ଟକର ସମୟ”ରେ, ଯେତେବେଳେ ରାସ୍ତା ଓ ପ୍ରାଚୀର ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ସେହି ସମୟ ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ “ଜାତିମାନେ କ୍ରୁଦ୍ଧ ହେବେ।” ସେହି ସମୟକାଳରେ, ଶେଷ ବର୍ଷା “ପରିମାପ” ଅନୁଯାୟୀ ଢାଳାଯିବ। ଯିଶାୟ ଏହି ସମୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଶେଷ ବର୍ଷା ପରିମାପ କରାଯାଏ, ଏବଂ ସେ ସେହି ସମୟକୁ “ପୂର୍ବ ପବନର ଦିନ” ବୋଲି ଚିହ୍ନ ଦେଇଛନ୍ତି। “ପୂର୍ବ ପବନର ଦିନ” ଥିଲା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11, 2001।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଆମେ ଉତ୍ତର ବର୍ଷାର “ମାପନ” ବିଷୟକୁ ଆହୁରି ବିଚାର କରିବୁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ମରଣରେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ସେହି ରତ୍ନ, ଯାହା ହବକ୍କୂକଙ୍କ ପବିତ୍ର ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଇସ୍ଲାମର ତିନୋଟି “ହାୟ” ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ, ମିଲରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ ସଙ୍ଗ୍ରହ କରାଯାଇଥିବା ସମୟଠାରୁ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଦୀପ୍ତିମାନ ଭାବେ ଦୀପ୍ତିତ ହେବ।

“ଏକ ଅବସରରେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ନ୍ୟୁ ୟର୍କ ସିଟିରେ ଥିଲି, ରାତ୍ର ିକାଳୀନ ସମୟରେ ମୋତେ ଏମିତି ଦେଖିବାକୁ ଆହ ାନ କରାଗଲା ଯେ, ଭବନଗୁଡ଼ିକ ତଳ ପରେ ତଳ ଉଠି ସ୍ୱ ର୍ଗ ଦିଗକୁ ବଢୁଛି। ଏହି ଭବନଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ନ ିନିରୋଧକ ବୋଲି ନିଶ୍ଚ ିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ତାହାଙ୍କ ମାଲିକମାନେ ଓ ନିର୍ମାତାମାନଙ୍କ ର ଗୌରବ ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ଭବନଗୁଡ଼ିକ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚ , ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ମଧ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚ କୁ ଉଠୁଥିଲା, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ସର୍ବାଧିକ ମୂଲ୍ୟ ବାନ ସାମଗ୍ର 1 ବ୍ୟ ବହୃତ ହୋଇଥିଲା। ଯାହାଙ୍କ ର ଏହି ଭବନଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ୁ ପଚାରୁନଥିଲେ: ‘ଆମେ କିପରି ସର୍ବୋତ୍ତ ମ ଭାବେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ୁ ମହିମାନ ିବତ କରିପାରିବୁ?’ ପ୍ର ଭୁ ସେମାନଙ୍କ ର ଚିନ୍ତ ାରେ ନଥିଲେ।”

“ମୁଁ ଭାବିଲି: ‘ହାୟ, ଯେମାନେ ଏପରିଭାବେ ନିଜର ସମ୍ପଦ ବିନିଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଯଦି ନିଜମାନଙ୍କର ପଥକୁ ଈଶ୍ୱର ଯେପରି ଦେଖନ୍ତି ସେପରି ଦେଖିପାରନ୍ତେ! ସେମାନେ ଭବ୍ୟ ଭବନଗୁଡ଼ିକ ରାଶିରାଶି କରି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଶାସକଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେମାନଙ୍କର ଯୋଜନା ଓ କଳ୍ପନା କେତେ ମୂର୍ଖତାପୂର୍ଣ୍ଣ! ସେମାନେ ନିଜ ହୃଦୟ ଓ ମନର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସହିତ ଏହା ଅଧ୍ୟୟନ କରୁନାହାନ୍ତି ଯେ କିପରି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମାନ୍ୱିତ କରିପାରିବେ। ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ—ମାନବର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ—ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହରାଇଦେଇଛନ୍ତି।’”

“ଏହି ଉଚ୍ଚ ଅଟ୍ଟାଳିକାମାନେ ଯେପରି ଉପରକୁ ଉଠୁଥିଲେ, ସେପରି ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକମାନେ ଆକାଂକ୍ଷାପୂର୍ଣ୍ଣ ଗର୍ବରେ ଆନନ୍ଦ କରୁଥିଲେ ଯେ, ସ୍ୱୟଂକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଏବଂ ନିଜ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କର ଈର୍ଷ୍ୟା ଉଦ୍ଦୀପିତ କରିବାକୁ ବ୍ୟୟ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ଅଛି। ସେମାନେ ଏଭଳି ଭାବେ ଯେ ଧନ ବିନିଯୋଗ କରୁଥିଲେ, ତାହାର ବହୁଅଂଶ ଅନ୍ୟାୟ ଆଦାୟ ଦ୍ୱାରା, ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବରେ ଚେପି ଧରି ପାଇଥିଲେ। ସେମାନେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟାପାରିକ ଲେନଦେନର ହିସାବ ରଖାଯାଏ; ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ୟାୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସୋଦା, ପ୍ରତ୍ୟେକ କପଟପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସେଠାରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇରହିଛି। ସେହି ସମୟ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ପ୍ରତାରଣା ଓ ଉଦ୍ଧତତାରେ ଏମିତି ଏକ ସୀମାକୁ ପହଞ୍ଚିବେ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେମାନେ ଶିଖିବେ ଯେ ଯିହୋବାଙ୍କର ସହିଷ୍ଣୁତାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସୀମା ଅଛି।”

“ତାହା ପରେ ଯେ ଦୃଶ୍ୟଟି ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଗତି କଲା, ସେହିଟା ଥିଲା ଅଗ୍ନିସଙ୍କେତ। ଲୋକମାନେ ସେହି ଉଚ୍ଚ ଏବଂ କଥିତ ଭାବେ ଅଗ୍ନିନିରୋଧକ ଭବନଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି କହିଲେ: ‘ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସୁରକ୍ଷିତ।’ କିନ୍ତୁ ସେହି ଭବନଗୁଡ଼ିକ ପିଚ୍‌ରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ପରି ଦହିଗଲା। ଅଗ୍ନିନିବାରଣ ଯନ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ବିନାଶକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ କିଛି ମଧ୍ୟ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ଅଗ୍ନିନିବାରକମାନେ ଯନ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଚାଳନା କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଥିଲେ।”

“ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସମୟ ଆସିଲେ, ଯଦି ଗର୍ବିତ, ଆକାଂକ୍ଷୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିନଥାଏ, ତେବେ ଲୋକମାନେ ଦେଖିବେ ଯେ, ଯେହି ହସ୍ତ ଉଦ୍ଧାର କରିବାରେ ପରାକ୍ରମୀ ଥିଲା, ସେହି ହସ୍ତ ବିନାଶ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ପରାକ୍ରମୀ ହେବ। ପୃଥିବୀର କୌଣସି ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତକୁ ରୋକି ପାରିବ ନାହିଁ। ଭବନ ନିର୍ମାଣରେ ଏମିତି କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ଆସିଲେ—ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଅବହେଳା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥପର ଆକାଂକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରତିଫଳ ପଠାଇବାବେଳେ—ସେହି ଭବନଗୁଡ଼ିକୁ ବିନାଶରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବ।” Testimonies, volume 9, 12, 13.